

גינה ב. הנערה מרומא עמית, פשוטה, כשרונית

לאחר שלושה ימי פסטיבל התברר ל כל אורחי קאן כי בשנת 1954 יהיה אוסף הסרטים חלש ביותר. נוכח תם של כמה וכמה כוכבים אמריקאים וצרפתים לא היה עשויה לרומם את הרוח הירודה. ה' סינמסקופ (ראה להלן) איכזב, לא בגלל זיהו רחבי-מידות, אלא עקב צרות האופי קים של האנשים אשר נטלו לידם המצאה נפלאה באמת, הפיקו בעזרתה סרטים חסרי ערך כלשהו. אשר לסרטים שהוצגו בשיטות הישנות, המקובלות, סרטים שבאו ממערב וממזרח — היו אלה תפוקות יקרות, אך זולות מבחינה אמנותית. הכל נראה כה אפסי, כה ריק מתוכן.

עדן הקיצי בתלאביב ויעקב דוידון, מי שהיה פועל חלוץ בחיפה, עתה בעלם של שלושה בתי קולנוע. כמה וכמה מן הסרטים הראשונים שהופקו בשיטת הסינמסקופ לא היו מן המשובחים, מבחינה אמנותית, אבל אין ספק כי המסך הרחב עשוי להרחיב גם את אופקו האמנותיים של הקולנוע.

בקצרה

אשת חלומותי. אסירה על גשים אמריקאיות. קרי גראנט. לחם, אהבה ודמיון. קומדיה עממית איטלקית על אודות שוטר ושתי הנשים המושכות אותו. דה סיקה. לולו בריג'ינה. שירת רעים. קומדיה סובייטית קלילה. בוריס צירקוב. אלכסנדר בוריסוב. הים האכזרי. על ספינות והאנשים האמיצים השטים בהם. ג'ק הוקינס.

העולם הזה חתולים עטופים לחם, אהבה ודמיון * הים האכזרי שירת רעים

* דוידון הוא אחת הדמויות המענינות בעולם הסרטים בישראל: שחקן חובב, משורר המפיץ את ספריו באלפי העותקים על ידי חלוקתם כתשורה לכל המכרים ואחד מבעלי המרץ באגוד בעלי הקולנוע. פסטיבל באל הסרטים בחיפה הוא פרי מאצויו. אני שים שהאנוכיות הפוריה של דוידון היתה למורת רוחם כינו את מפגש חיפה — בצדק — פסטיבל דוידון.

גינה בלחם, אהבה ודמיון לא אפס

הבמאי, רצה בה, שתשחק בסרטי. ההזמנה היתה מפתה מאד וגינה שקלה אותה כחרידה. לבסוף החליטה — נערה נבונה — להשאר באיטליה.

לא סינוריה. באה סידרה של סרטים איטלקים בעלי תפוצה עולמית: הזירות, שודדים! העיר מתנוונת. גינה הפכה ל שם דבר בק לנזע ובינלאומי. היא עמדה בראש היפהפיות אשר פלסו בחזיהן נתיב לסרט האיטלקי אל שוקים חדשים לחלוטין והרחיבו את השוקים הישנים. נערות רבות נשארו אפסים מגודולי דדים; גינה היתה אישיות שגם הזולה שבפרס-מות, והסרט האיטלקי נעזר תמיד בפרסומת זולה ביותר, לא הצליחה למוחקה.

באה סידרה של סרטים צרפטיים. היא הצטיינה בשד משחת, לכריסטיאן ז'אק, ורנה קלייר הגדול בכבודו ובעצמו בחר בה לאחד התפקידים החשובים ביפהפיות הי לילה. עוד שנים שלושה סרטים בעלי חשיבות (מסחרית לפחות) ואז הוכיחה גינה, אחת ולתמיד, בלחם, אהבה ודמיון, כי היא מיטיבה לשחק, ביחוד אם מלבישים אותה בבגדי אשה מן העם.

בוה לא נסתיימה דרכה הקולנועית. תפקידה הקשה ביותר עד כה היה בסרט הנערה מרומא, בעקבות ספרו של אלברטו מוראביה. גינה תהיה, כמוכוב, אדריאנה, הנערה ההופכת פרוצה והמספרת תולדותיה ב' גוף ראשון ברומאן שהתפרסם בעשרות לשונות העלה את חמתם של הוואיטקן ור צנוריים רבים.

כל אותו זמן, שבו רדפה ההצלחה אחרי גינה, נשארה היא הנערה הפשוטה, הלבית, הבלתי מקולקלת, שאפילו הצנינים ש' בין עתונאי הקולנוע הרגילים למאות גיוני הצביעות, למרו לכבודה. בעלה, מילקן סקיפיץ יוגוסלאבי הוא בן זוגה היחידי בחייה הפרטיים; גינה אינה מספקת הרבה חומר לכתיבת טורי הרכילות. המוניטין וההצלחה לא סינורו אותה כלל. בעולם הקולנוע, שבו הפרסומת וה'צלחה — כה רגעיות לרוב — עושות מותם בנפשות קרבנותיהן, זהו מחזה נדיר באמת.

משום כך קדמו ידידיה מכל העמים וה' אומות את פניה בקריאות: "גינה! גינה!" בעוד ריברט מיצ'ם, ג'ק גאלאנס והברור תיהם עמדו מן הצד, נשכחים, כמעט מבווי שים. מה הם יודעים...

ישראל

השבוע תוצב עוד אבן דרך קולנועית בישראל. באולם מאי, חיפה, יתגלה לעיני רבבות הסקרנים מסך הסינמסקופ הראשון בארץ.

הסינמסקופ, הנצאתו של מלומד צ'פתי, ד"ר ז'אק כרטיין, היתה ידועה לאנשי הר ליבור זה שנים רבות. בעזרת ערשות מיר חדות הצליח כרטיין להשליך, בעזרת מקר נה קולנוע רגילה, על גבי מסך הגדול פי שנים וחצי מן הרגיל, תמונה רחבת זווית. אולם רק עם עלייתה האגדתית של הטלביזיה באמריקה החלו המפיקים שם להתעניין בה. על מנת להביא לקהל משהו שיסיח את דעתם מן המססך הזעיר של מקלטי הטלביזיה.

בארץ, חל צי הסינמסקופ הם: לאופר, בא' כח חברת ווארנה, שהביאה, לפני עשרים ור ארבע שנה את השמענוע * הראשון לאולם

לבושה באפ זה לבנה וצורה שהבליטה מאד את הזוהר המלא ומאופרת אך בשכבו; דקה של פוך. היא נראתה כמו רבבות נערות איטלקיות אחרות: ממוצעת-קומה, מלאת גוף, בעלת תיפופים קלסיים, אך יחד עם זאת היתה עממית, פשוטה, ארצית, חביבה. אלה שלא היו עדיין ידידיה לפני מסיבת העתונאים, הפכו לכמעט מעריצים לאחריה. העיר עתונאי: "היתה זו המסיבה היחידה בפסטיבל שבה לא ניצחו המשקאות את הכוכב".

ההפתעה. באותו יום אחר הצהריים עמדה להתקיים בארמון הפסטיבל הצגת הסרט מדלינה, בהשתתפות מרטה תורן השבדית. סרט איטלקי על אודות פרוצה החוזרת למושב. מש ו גדול, טענו האיטלקים, עמיק ואפילו בסנקולור, אף על פי שברוך כלל הצגת יום היתה פחות חשובה מהצגת ערב, אותו יום — יום טוב היה שבת, והאיטלקים בחרו להגיש בו את החשוב שבמבחר הפסטיבאלי שלהם. אולם ברגע האחרון ממש באה הודעה רשמית: מדלינה לא יוצג, בגלל איזה פגם בהעמקה הסופי. התלחשו בקאן: הסרט לא עלה יפה והאיטלקים חוששים להציגו. בין כך או כך, הגישו האיטלקים סרט אחר במקומו. מאחר שהתחליף נמסר לה צגה במאוחר, לא יכלו להכילו בין המועד מדים לפרסים והוא יוצג אור קונקורס, כלומר מחוץ לתחרות. שם הסרט היה: לחם, אהבה ודמיון. סערה של צחוק וע' ליצות ליוותה את הצגת, מתחילה ועד סוף. הפסטיבאל שפק עד אותו יום — עלו, גינה, שישבה על היציע בעת ההצגה, זכתה בסופה לתשואות רמות.

לכשהוצג לאחר ימים סרט (צרפתי) חלש, המשחק הגדול, שגם בו לקחה גינה חלק, והיא עמדה לאחר סימו בתא הכבוד וניר פפה לקהל, היו התשואות מכוונות לא לסרט ולא למשתתף בה (שגם הוא חלש) אלא לה אישית, לגינה, שחקנית להם, אהבה ודמיון, לגינה. האדם, האשה, שבחייה הפרטיים אינה פחות מרנינה ומקסימה מאשר על בד הכסף.

להשאר באיטליה. גינה לולובריי גינה נולדה ב'4 ביולי 1928 בעיירה סור ביאצ'ו, לא הרחק מרומא. משפחתה עברה זמן קצר לאחר מכן לגור בעיר הבירה וגינה הקטנה שראשה המסולסל לא היטיב לקלוט את מדעייהטבע, וביחוד לא חשבון ופיסיקה, נמלטה מן האוירה המדעית אל הסביבה הבוהמית יותר של בית-הספר ל' אמנות. משפחתה הופתעה אך מעט, כי היא היתה היחידה שבהם אשר היו לה נטיות אמנותיות. באחד הימים החליטה ה' נערה כי היא תפצה לשחק בס' והלכו: לא לפן, אף קבלה תפקיד פע'ט בתפוקה שנקראה הנשר השחור. אולם בנה לא נס' תחה שום קאריירה ולעבדתה לא היה המ' שך. היא היתה לכוכב בדרך אחרת. עתונאי אחד ביקר בבית-הווייה, ניסה להשפיע עליה להשתתף בתחרות מלכת' היופי של רומא 1946. גינה היססה. השעה דחקה ולא היתה לה שמל. מתאימה. אר' למ גם העתונאי דחק ולהץ גינה, שהספיקה להצטרף אל שורת היפהפיות ברגע ה' אחרון ממש, בתלבושת מאולתרת ובתס' רוקת מרושלת במקצת. זכתה בנצחון.

שטים שלוש תחרויות-יופי נוספות ושע' רי האילפנים נפתחו בפניה. פנים חדשות היפיעו על הבד האיטלקי בסרטים כמו הליצנים, הכלה לא המתנה, לבבות ללא גבולות. גינה למדה אט אט את תורת המש' חק.

ואו באה הזמנה מהוליבוד. האוארד הוקס,

ואו, או באה קרן האור. ידועה בעלונה הפסטיבאל בישרה כי אורחת קרבה לקאן מכיוון וונטימיליה, תחנת הגבול האיטלקי-ותיקי הפסטיבאלים, עתונאים שהם פנים מוכרות בכל מפגש קולנועי בינלאומי, הרימו את ראשיהם בתקווה חדשה גינה הגיעה! גינה שלהם. גינה שיעוד לפני שנים לא רבות שבתה את לבותיהם בהיותה כוכב' נת צעירה ולא ידועה אשר קישטה את שמי פסטיבאל-יונייה. הם יצאו בהמוניהם להקי' ביל את פניה.

החדשים, שטרם ידעו את גינה לולובריי' דה, נדו ביאשיים. הם כבר טעמו את טעם הכוכבים הגדולים. הם ראו את רוברט מיצ'ם מודד בצעדיהם גסים את המיילת ומקיף מבטים מטופשים לימין ולשמאל, ממתין — לרוב לשוא — לאיתות של הערצה מצד האורחים הפשוטים. הם ראו את ארלן דאהל, מלכת הטכניקאלר, כפי שכינה אותה ברגע של השראה סוכן פרי סומת, והנה היא בהרבה פחות יפה מאשר היא נראית בהרטייה, הגם שלא פחות צביר עה, והיא תרה אחרי צלמים. הם ראו כור כבים אחרים, מכל המינים, כל הגדלים ור' כל הכבודים. כולם, כמעט ללא יוצא מן הכלל, היו טוחנים מגופחים, מודוללי נצות, שנראו עלובים ביותר לאורה של שמש הריבירה. הם גיו בטוחים כי גינה תהיה מהדורה איטלקית של הון כוכבוס מטופשום עלובוס. הם טעו.

גינה ז'גין "נערה נבונה"